

Liefde op de Wadden

Saskia Schouten

Vision

Uitgeverij ? Groningen

Copyright © 2006: Vision Uitgeverij
Auteur: Saskia Schouten
Omslag ontwerp: Dion de Poel

Eerste druk: september 2006

Uitgave:
Vision Uitgeverij
Postbus 70.077
9704 AB Groningen
Nederland
E-mail: info@visionuitgeverij.nl
www.visionuitgeverij.nl

ISBN-10: 90-75613-35-0
ISBN-13: 978-90-75613-35-3
NUR 340

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this work may be reproduced in any form by print, photoprint, microfilm or any means without written permission of the publisher.

Dank aan God die me het talent om te schrijven gegeven heeft.

Februari 1976

HOOFDSTUK 1

Tamara Bosch fietste door de duinen van Ameland, het eiland waar de familie Bosch nu sinds een paar weken woonde. Een maand geleden was het eiland enige tijd geïsoleerd door kruierend ijs in de Waddenzee, anders hadden ze er al langer gewoond. Meneer Bosch had de baan geaccepteerd, die zijn broer hem aangeboden had; kapitein op een veerboot. Oom Kees was met pensioen gegaan en voordat de reder een advertentie in de krant had geplaatst, lichtte hij meneer Bosch in betreffende de gang van zaken. De vader van Tamara was eerst stuurman op de grote vaart, maar was allang op zoek naar iets anders. Hij had op deze baan gesolliciteerd en werd meteen aangenomen. Zijn vrouw vond het heerlijk; nu kwam haar man tenminste elke dag thuis. Tamara had het geweldig gevonden toen haar vader vertelde dat ze naar Ameland gingen verhuizen. Het speet haar alleen dat ze haar werk als caissière in een grote supermarkt in de steek moest laten. Dat gemis woog echter niet op tegen de nieuwe baan die ze zou krijgen als serveerster op een veerboot. Maandag zou ze beginnen en ze was nu al zenuwachtig!

Het begon te sneeuwen; de eerste sneeuw sinds ze hier woonden. Tamara besloot om terug te gaan, dan had ze de sneeuw in de rug. Aan het eind van het duinpad stapte ze van haar fiets af en keek naar de zee waarboven de sneeuwvlokken dwarrelden. Zoals altijd kwam ze onder de indruk zodra ze de zee zag. Vooral met deze sneeuw was die aanblik fascinerend. Ze stapte weer op haar fiets en sloeg de Strandweg in. Toen ze aan het eind van de weg kwam, besloot ze nog even naar de Spar te gaan waar Jip, één van haar drielingbroers, werkte. Tamara kocht een chocoladereep en toen ze betaalde vroeg de jongen achter de kassa: 'Ben jij soms een zus van Jip?' Verwonderd keek Tamara hem aan. Ondanks dat ze één van een drieling was, leek ze helemaal niet op haar broers die als twee druppels water op elkaar leken. Er waren maar weinig mensen die geloofden dat ze samen met Tamara een drieling vormden.

'Ja, ik ben inderdaad de zus van Jip,' antwoordde ze.

'Dat dacht ik al,' zei de jongen. 'Je hebt precies dezelfde donkere ogen. Elke keer als jij hier boodschappen deed, dacht ik: *Waar ken ik die ogen toch van?* En ineens wist ik het, Jip heeft net zulke ogen.'

'Zijn mijn ogen dan zo opvallend?' vroeg Tamara verbaasd.

'Voor mij wel,' antwoordde de jongen. Tamara bloosde en wist niets meer te zeggen.

'Ajuus,' zei ze en liep vlug de winkel uit. Wat een rare jongen, om zomaar over haar ogen te beginnen. Toch voelde ze zich wel een beetje gevleid door wat hij gezegd had. Snel stapte ze op haar fiets en reed naar huis.

'Zeg, hoe heet dat joch achter de kassa?' vroeg Tamara aan Jip toen ze het eten op hadden.

'Welk joch?'

'Die vent met dat witte haar en die fletse blauwe ogen.'

'O, Taco bedoel je! Wat is daarmee?' Tamara vertelde wat hij gezegd had.

'Over ogen gesproken,' lachte Jip, 'hij heeft natuurlijk een oogje op jou.'

'Alsjeblieft niet, hij is een apart figuur.'

'Ik vind hem trouwens wel bij je passen,' schertste Jip. 'Zijn fletse ogen passen goed bij jouw donkere. Hij is twintig, twee jaar ouder dan jij, dus dat kan goed.'

'Zeg, wat denk je wel? Ik laat me niet koppelen! En bovendien hou ik niet van fletse ogen.'

De bel ging en Tamara deed open. Tot haar verbazing zag ze een besneeuwde Taco op de stoep staan.

'Hallo,' zei hij vriendelijk, 'is Jip thuis?'

'Eh... ja, Jip is er wel,' stotterde Tamara onthutst. Jip had de stem van zijn collega al gehoord en riep: 'Hé Taco, kom er in!'

Even later stelde Jip zijn collega aan zijn ouders en zus voor. Onwillekeurig bloosde Tamara toen hij haar een hand gaf en zijn naam noemde.

'Wil je koffie?' vroeg mevrouw Bosch.

'Graag,' antwoordde Taco en keek eens naar Tamara. Deze voelde zich helemaal niet op haar gemak. Ze wilde wel een wandeling maken, zoals ze 's avonds wel vaker deed, maar dan leek het net

of ze om Taco wegging. Ze pakte de krant en bladerde die ongeïnteresseerd door.

‘Daar zul je Jona hebben,’ zei meneer Bosch, toen er aan de achterdeur werd gemorreld. Jona was taxichauffeur en had zodoende onregelmatige werktijden.

‘Hallo allemaal,’ zei hij, terwijl hij de kamer binnenkwam. ‘Zo Tamara, heb je verkering?’

‘Hoe kom je erbij?’ stooft deze op.

‘O... eh... sorry, kleine vergissing, neem me niet kwalijk.’

‘Dit is Taco Spiering, mijn collega.’ Jip stelde Taco en Jona aan elkaar voor.

‘Ik ga nog even naar zee,’ zei Tamara. Ze wist zich na die opmerking van Jona geen houding meer te geven.

‘Mag ik je misschien vergezellen?’ vroeg Taco. ‘Ik heb mijn koffie net op.’

O nee, dacht Tamara, ga ik weg om hem te ontlopen en nu wil hij mee! Ze keek wanhopig naar haar moeder, die het echter niet opmerkte.

‘Dat kun je best doen, Taco,’ zei mevrouw Bosch. ‘Tamara gaat zo vaak in haar eentje naar zee; eigenlijk is het wel leuk dat je meegaat.’

Leuk? dacht Tamara schamper. *Ik blijf liever hier zitten dan dat die vent met me mee loopt. Ik zou niet weten wat ik tegen hem moet zeggen.* Maar dat viel mee want Taco praatte wel onderhoudend.

‘Loop je vaak in je eentje over het eiland te dwalen?’ vroeg hij.

‘Ik vind het leuk. Ik dwaal trouwens niet, maar loop meestal naar zee.’

‘Laat je je dan niet weerhouden door de sneeuw?’

‘Integendeel. Die sneeuw maakt het juist veel aantrekkelijker.’ Taco stapte over op een ander onderwerp door te vragen: ‘Het klinkt misschien wat onbescheiden, maar eh... heb je al eens verkering gehad?’

Verbaasd keek Tamara hem aan en viel toen opeens uit: ‘Wat gaat jou dat aan?’ Ze had inderdaad nog nooit verkering gehad. Ze was al wel verscheidene keren verliefd geweest, maar het werd nooit beantwoord.

‘Je hebt gelijk; het gaat mij niets aan,’ antwoordde Taco, ‘maar misschien mag ik je leeftijd weten?’

‘Een dame hoor je niet naar haar leeftijd te vragen. Maar als je het zo graag weten wilt, vraag je het maar aan Jip. Als je zijn leeftijd weet, weet je de mijne ook,’ zei Tamara bits.

Taco fronste zijn wenkbrauwen. ‘Ben jij dan de drielingzus waar hij het wel eens over heeft?’

‘Inderdaad. Ik heb geen andere zussen.’

Ze waren inmiddels aan het eind van de Strandweg gekomen en liepen het strand op. Tamara wilde wel dat ze niet gezegd had dat ze naar zee ging. Nu moest ze ook nog dat hele eind met die nieuwsgierige Taco terug. Even later hield het op te sneeuwen.

‘Laten we maar teruggaan,’ stelde Tamara voor.

‘Mij best,’ zei Taco en vervolgde: ‘Ik zou best vaker met jou willen lopen zo ‘s avonds. Lijkt je dat leuk?’

‘Ach, ik weet het niet.’ Tamara durfde hem niet botweg te weigeren omdat hij eigenlijk best aardig was, ondanks zijn nieuwsgierigheid.

‘Zien we elkaar nog eens weer?’ vroeg Taco toen ze bij het huis van familie Bosch waren gekomen.

‘O ja hoor, ik kom geregeld bij de Spar.’

‘Zo bedoel ik het niet, dat snap je toch zeker wel? Of mag je nog niet met jongens uit?’

‘Zeg, wat denk je wel? Ik ben niet zo jong als ik lijk; ik ben achttien hoor!’

‘Nu heb je toch je leeftijd verraden!’ riep Taco triomfantelijk uit.

‘Anders zou je het via Jip toch wel gehoord hebben.’

‘Maar nu terzake,’ zei Taco, ‘wat denk je van zaterdag?’

‘Dat kan ik nog niet zeggen. Maandag begin ik te werken en dus weet ik nu nog niet wanneer ik vrij heb.’

‘Dan zien we het nog wel. Laat het Jip dan maar weten. Tot ziens!’ En hij sprong op zijn fiets.

Met gemengde gevoelens ging Tamara naar binnen.

‘Hoe was het?’ vroeg Jip.

‘Geweldig,’ antwoordde Tamara spottend, ‘jij mag bemiddelaar spelen.’

‘Is het dan aan?’ wilde Jona weten.

‘Natuurlijk niet. Hij is wel aardig, maar voor de rest... Erg nieuwsgierig is hij trouwens ook. Hij wil zaterdag met mij uit en via Jip

moet ik hem laten weten of ik dan vrij heb. Anders moet ik zelf naar de Spar toe gaan, maar dat wil ik niet.'

'Je zult voor mij toch boodschappen moeten doen,' zei mevrouw Bosch.

'Dat kan ook bij de Meermarkt,' antwoordde Tamara.

'Jij hebt ook overal een weerwoord op,' zei haar moeder. 'Maar nu in alle ernst; vind je die Taco echt niet sympathiek?'

'Dat gaat wel, maar ik zou er geen verkering mee willen.'

'Bij hem schijnt het liefde op het eerste gezicht te zijn,' merkte Jip op.

'Laat hem maar een blauwtje lopen!' zei Tamara onvriendelijk.

'Tamara! Stel je niet aan. Zoiets moet groeien,' riep haar moeder uit.

'Ja, maar... Ik wil hem helemaal niet! Nu niet en nooit! Het lijkt wel of jullie me aan hem willen koppelen.'

'Een schoonzoon moet de ouders ook aanstaan,' zei mam. 'Ik vind hem erg sympathiek. Ook zoals hij gekleed gaat, met een net pak en een stropdas. Dat is eens wat anders dan dat jeansspul wat ze tegenwoordig haast allemaal dragen.' Hierbij keek ze naar haar zoons die meestal ook een spijkerbroek droegen.

'Bah, ik hou niet van die nette pakken. De jongen die ik ooit krijg, mag gerust altijd in een spijkerbroek lopen. Ik hou trouwens ook niet van fletse ogen. En wie zegt dat Taco het ernstig meent? Misschien heeft hij elke maand wel een ander,' argumenteerde Tamara.

'Wat die ogen betreft,' zei Jip, 'het komt niet op het uiterlijk aan, maar op het innerlijk. En bovendien is Taco er niet één die om de haverklap een ander meisje heeft. Hij is best een serieus type.'

'O ja? En dat gezwam vanmiddag over mijn ogen dan?'

'Hij mag toch wel een grapje maken?'

'Laten we nu maar ophouden over die vent,' zei Tamara.

'Floris Drexhage.'

Tamara keek in een sympathiek gezicht, waarin helderblauwe ogen haar aankeken. Ze noemde haar naam en stelde zich ook aan de anderen voor. Ze was net aan boord van de veerboot gekomen, die over enkele ogenblikken naar Holwerd zou vertrekken. Hannelore, één van de meisjes die op de boot werkte, legde Tamara uit wat er van haar verwacht werd. De meeste passagiers

zaten vandaag binnen, zodat ze vrijwel alleen daar hoefde te bedienen. Toen ze even later aan het afwassen was, zei Floris ineens: 'Nu weet ik waar ik je van ken!'

'Mij van ken?' herhaalde Tamara verbaasd.

'Ja, ik vroeg me steeds al af waar ik je eerder heb gezien. Maar volgens mij zat je zondag in de kerk voor mij. Je vader heb ik ook gezien.'

'In de Evangelische gemeente?' Floris knikte.

'Dat kan wel,' zei Tamara, 'want zondag zijn we er voor het eerst heen geweest, omdat we eerder nog niet wisten waar hier in de buurt een Evangelische gemeente was.'

'Aan je spraak te horen kom je hier niet vandaan, hè.'

'Dat klopt. Ik kom uit Twente. En jij dan?'

'Ik ben een geboren Schiermonnikogeer,' antwoordde Floris, 'maar ik woon al een paar jaar op Ameland.' Tamara vroeg zich af hoe oud hij was. Ze vond hem wel sympathiek, veel leuker dan Taco. Het leken haar allemaal wel aardige lui hier: Hannelore, Cindy, Frits, en de matrozen Koen en Chris. De machinisten had ze nog niet gezien, maar die zou ze nog wel leren kennen. Na drie kwartier varen had de boot de Friese kust bereikt. Kapitein Bosch kwam naar beneden en vroeg aan zijn dochter: 'En? Bevalt het je een beetje?'

'Zeg maar gerust veel, pa,' lachte Tamara. 'Tot nu toe vind ik het heel erg leuk! Pa ging weer naar boven.'

Tamara hoorde van Cindy dat ze zaterdag vrij had.

'Dat komt me slecht uit,' zei ze, 'maar het kan zeker niet veranderd worden?'

'Je zou met iemand kunnen ruilen,' adviseerde Cindy. Floris ving dit laatste op en zei: 'Hoor ik daar iemand over ruilen? Verander mijn vrije dag maar; het maakt mij weinig uit wanneer ik vrij heb.' 'Oké, dan doen we dat,' zei Cindy. 'Dan ben jij zaterdag vrij en Tamara woensdag.'

Tamara was blij dat ze nu een geldige reden had om niet met Taco uit te moeten. Het vervelende was, dat ze hem niet botweg durfde te weigeren, omdat ze hem nog maar zo kort kende. Bovendien was hij wel vriendelijk en beleefd, maar verder... Nee, hij was beslist haar type niet. En dan die nieuwsgierigheid die hij aan de dag legde...

De dag ging aardig snel voorbij. Toen Tamara na de laatste vaart de boot verliet, stond Taco op de wal te wachten. Ze besloot om te doen of ze hem niet zag. Floris, die tegelijk met haar de fietsenstalling bereikte, wilde net vragen of ze zo ver met hem mee wilde fietsen, toen Taco zei: 'Dag Tamara, hoe was het vandaag? Zal ik je naar huis brengen?'

Zou hij haar vriend zijn? dacht Floris. *Dan vis ik achter het net.*

Tamara wilde eerst weigeren tot ze inzag dat het toch niets zou helpen, omdat Taco dezelfde kant op moest.

'Goed,' zei ze, onhoorbaar zuchtend. 'Tot morgen, Floris.'

Ze fietste weg met Taco en Floris had het nakijken. Hij vroeg zich af of Tamara verkering met die knul had. Het leek er niet op, omdat ze elkaar niet gezoend hadden. Maar daar kon je natuurlijk niet alleen op afgaan. Hij kon het zich verbeeld hebben, maar volgens hem was Tamara helemaal niet zo blij dat die jongen haar naar huis bracht! Floris kwam opeens tot de conclusie dat hij verliefd op Tamara was! Hij stond nog steeds bij zijn fiets toen kapitein Bosch er aan kwam.

'Mijn dochter is zeker al weg, hè? Heb je een leuke band?'

'O, eh... nee... ik... ik dacht ergens aan,' stotterde Floris.

'Fiets je zover met mij mee?' vroeg meneer Bosch en vervolgde toen ze op de fiets zaten: 'Hoe ging het Tamara vandaag af?'

'Het beviel haar wel, geloof ik. Ze kwam me direct bekend voor, toen ik haar zag. Ik heb haar zondag namelijk in de Evangelische gemeente gezien. U trouwens ook.'

'Ja? Ik kan me jou niet herinneren. Maar ja, het was de eerste keer dat we er waren en om gelijk al die nieuwe gezichten te onthouden... Maar enfin, ik moet hier rechtdoor, dus tot morgen.'

'Ja, en eh... wilt u Tamara de groeten van mij doen?' vroeg Floris aarzelend. Meneer Bosch keek een tikkeltje bevreemd, toen zei hij: 'Komt in orde, dat zal ik doen!'

'Dus het was wel leuk vandaag?' vroeg mevrouw Bosch toen Tamara haar ervaringen had verteld.

'Ja, behalve het laatste.'

'Welk laatste?'

'Taco stond me op te wachten en heeft me naar huis gebracht. Hij vroeg weer of ik zaterdag met hem uitging. Maar dan moet ik wer-

ken, dus... Toen vroeg hij of ik hem wilde laten weten wanneer ik een vrije zaterdag heb. Hij schijnt alleen op die dag te kunnen. Ik zei dat ik er wel over zou denken.' Haar woorden waren nog warm, toen haar vader binnenkwam.

'Hallo allemaal. Tamara, je krijgt de groeten van Floris.'

'Van Floris?' vroeg Tamara verbaasd. 'Dat meen je niet!'

'Ja, heus. Hij fietste een eindje met me mee en toen hij afsloeg vroeg hij of ik jou de groeten wilde doen. En dat doe ik nu bij deze.'

Van achter de krant merkte Jona op: 'Sinds we hier wonen zijn er al heel wat kapers op de kust voor jou, Tamara!'

'Heel wat? Taco is de enige.'

'En Floris dan?'

'Die ken ik nog maar een dag en iemand die me de groeten doet, hoeft nog niet direct een 'kaper' te zijn.'

'Daar heb je gelijk in, Tamara,' zei mam, 'laten we nu dan maar gaan eten.'

Met het ruisen van de branding in haar oren, liep Tamara langs de vloedlijn. Ze had het koud. Haar moeder had haar aangeraden om niet naar zee te gaan, maar eigenwijs als ze soms kon zijn, was ze toch gegaan. Het was veel kouder dan zaterdag toen ze de wandeling met Taco gemaakt had. Ze besloot om maar weer naar huis terug te gaan. Toen ze het plankier op liep, begon het lichtjes te sneeuwen. Er was geen mens te zien op de Strandweg. Toen ze in Nes kwam, haalde een fietser, gekleed in een legerjack en een valse spijkerbroek, haar in. Hij reed haar voorbij, trapte toen plotseling op de rem en sprong van zijn fiets. Tamara zag dat het Floris was. 'Tamara!' riep hij verrast. 'Wat loop jij hier eenzaam.'

'Mijn gebruikelijke avondwandeling en ik ben nu op de terugweg.'

'Wandel je vaak in je eentje?' vroeg Floris terwijl hij naast Tamara ging lopen.

'Ik geniet altijd van het strand en de zee en sinds we hier wonen loop ik geregeld 's avonds naar het strand.'

'Hoelang woon je hier nu?'

'Ruim een maand en het bevalt me best.'

'Vind je het werk op de veerboot ook leuk?' Tamara knikte. 'Het is

weer eens iets heel anders. Toen we nog in Hengelo woonden, was ik caissière in een supermarkt. Ik vond het eerst wel jammer om daar weg te gaan, maar ik heb er nog geen spijt van gehad.'

'Heb je in Hengelo gewoond? Is dat niet die zout- en metaalstad?'

'Juist. Ben je er wel eens geweest?'

'Nee, nooit. Ik ben zelden zuidelijker dan Drenthe geweest. Een schoolreisje naar Madurodam en een bezoek aan de Scheveningse pier een tijd geleden en dan heb je het wel zo ongeveer gehad. Maar eh... heb je er bezwaar tegen als ik je naar huis breng? Woon je hier vlakbij?'

'Graag, ik woon een paar straten verder, aan de Paasduinweg.'

'Spring maar achterop!' Na een paar minuten waren ze er.

'Nou, tot morgen dan maar, hè?' zei Floris.

'Ja, en bedankt voor het thuisbrengen!'